

13.11.2013

MEDEDELING AAN DE LEDEN

(106/2013)

Betreft: Gemotiveerd advies van de Ierse Kamer van Volksvertegenwoordigers inzake het voorstel voor een verordening van de Raad inzake de oprichting van een Europees openbaar ministerie
(COM(2013)0534 – 2013/0255(APP))

Overeenkomstig artikel 6 van Protocol Nr. 2 betreffende de toepassing van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid kunnen nationale parlementen binnen een termijn van acht weken vanaf de datum van toezending van een ontwerp van wetgevingshandeling aan de voorzitters van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie een gemotiveerd advies toezenden waarin wordt uiteengezet waarom het betrokken ontwerp huns inziens niet strookt met het subsidiariteitsbeginsel.

Volgens het Reglement van het Europees Parlement is de Commissie juridische zaken bevoegd voor de naleving van het subsidiariteitsbeginsel.

Hierbij gaat ter informatie een gemotiveerd advies van de Ierse Kamer van Volksvertegenwoordigers inzake bovengenoemd voorstel.

Verslag van de gezamenlijke commissie justitie, defensie en gelijkheid over het voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van het Europees Openbaar Ministerie (COM(2013)534)

De Ierse Kamer van volksvertegenwoordigers:

- (1) neemt overeenkomstig artikel 105 van het reglement van orde kennis van het goedgekeurde verslag van de gezamenlijke commissie justitie, defensie en gelijkheid inzake het voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van het Europees Openbaar Ministerie, dat op 17 oktober 2013 overeenkomstig artikel 105, lid 3, letter b) bij de Kamer is ingediend;
- (2) stelt zich, gezien bovengenoemd verslag en in het kader van de uitoefening van zijn taken overeenkomstig sectie 7, lid 3 van de wet inzake de Europese Unie 2009, op het standpunt dat het voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van het Europees Openbaar Ministerie (COM (2013) 534) om de in paragraaf 5 van het verslag aangegeven redenen niet strookt met het subsidiariteitsbeginsel, en
- (3) merkt op dat overeenkomstig artikel 105, lid 4, van het reglement van orde een kopie van deze resolutie, het gemotiveerd advies en bovengenoemd verslag zullen worden toegezonden aan de voorzitters van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie.

Verslag overeenkomstig artikel 105 van het reglement van orde van de Kamer van volksvertegenwoordigers en artikel 101 van het reglement van orde van de Senaat inzake COM (2013) 534; voorstel voor een verordening van de Raad tot instelling van het Europees Openbaar Ministerie.

Inleiding

1. In artikel 5, lid 3, VEU wordt het subsidiariteitsbeginsel als volgt gedefinieerd:

Krachtens het subsidiariteitsbeginsel treedt de Unie op de gebieden die niet onder haar exclusieve bevoegdheid vallen, slechts op indien en voor zover de doelstellingen van het overwogen optreden niet voldoende door de lidstaten op centraal, regionaal of lokaal niveau kunnen worden verwezenlijkt, maar vanwege de omvang of de gevolgen van het overwogen optreden beter door de Unie kunnen worden bereikt.

Tevens hebben nationale parlementen krachtens artikel 5, lid 3, de specifieke verantwoordelijkheid om erop toe te zien dat de EU-instellingen het beginsel toepassen overeenkomstig Protocol nr. 2 betreffende de toepassing van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid.

2. In feite is de toetsing die besloten ligt in artikel 5, lid 3, VEU een oefening in "vergelijkende efficiëntie", waarbij "*noodzakelijkheid*" en "*grotere voordelen*" worden getoetst:

- (i) *Noodzakelijkheid* - Is handelen door de EU noodzakelijk om de doelstelling van het voorstel te verwezenlijken? Kan de doelstelling van het voorstel uitsluitend worden verwezenlijkt of in voldoende mate worden verwezenlijkt door handelen van de EU?
- (ii) *Grotere voordelen* - Kan de doelstelling beter worden verwezenlijkt op EU-niveau, d.w.z. brengt handelen door de EU grotere voordelen met zich mee dan handelen op het niveau van de lidstaten?

3. Om nationale parlementen te ondersteunen bij hun beoordeling van de naleving van het subsidiariteitsbeginsel, voorziet artikel 5 van Protocol nr. 2 expliciet in het volgende:

"Ieder ontwerp van wetgevingshandeling bevat een subsidiariteits- en evenredigheidsmemorandum, met een uitgebreide toelichting van de elementen op basis waarvan de naleving van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid kan worden beoordeeld. Dat memorandum moet elementen bevatten waarmee de financiële gevolgen van het ontwerp kunnen worden beoordeeld, alsook – in het geval van een richtlijn – het effect ervan op de door de lidstaten vast te stellen regelgeving..."

4. Daarom moet elk ontwerp van wetgevingshandeling:

- ondersteund worden door een voldoende gedetailleerd memorandum zodat nationale parlementen hun oordeel kunnen uitspreken over de mate waarin het ontwerp strookt met het subsidiariteitsbeginsel
- onmiskenbaar de toetsing op het gebied van noodzakelijkheid en grotere voordelen doorstaan
- krachtens het beginsel van bevoegdheidstoedeling van artikel 5, lid 2, VEU aantonen dat de Unie "enkel handelt binnen de grenzen van de bevoegdheden die haar door de lidstaten in de Verdragen zijn toegedeeld om de daarin bepaalde

doelstellingen te verwezenlijken". ' .

Advies van de gezamenlijke commissie

5. De gezamenlijke commissie justitie, defensie en gelijkheid heeft met name aandacht besteed aan de Verdragsbepalingen en is van mening dat het voorstel niet strookt met het subsidiariteitsbeginsel. De redenen daarvoor worden hieronder uiteengezet.
 - a) De gezamenlijke commissie is weliswaar van mening dat effectieve bestrijding van alle vormen van fraude, ook fraude die raakt aan de financiële belangen van de EU, van het grootst mogelijke belang is, maar beschouwt het strafrecht toch primair als een nationale bevoegdheid. Daarom is de opsporing en vervolging van alle aan fraude gerelateerde strafbare feiten, met inbegrip van strafbare feiten die de financiële belangen van de EU schaden, in eerste instantie een taak van de nationale autoriteiten.
 - b) De gezamenlijke commissie is van mening dat de Commissie niet adequaat heeft onderzocht of maatregelen die zonder een supranationaal orgaan worden genomen effectieve bescherming kunnen bieden tegen financiële EU-fraude. De commissie meent dat de Commissie de eventuele versterking van bestaande of alternatieve mechanismen die op nationaal niveau en EU-niveau gehandhaafd kunnen worden, onvoldoende heeft overwogen, en er daarentegen van uit is gegaan dat de instelling van een supranationaal opsporings- en vervolgingsorgaan de enige manier is om fraude in het nadeel van de EU-begroting aan te pakken.
 - c) Volgens de gezamenlijke commissie moet meer worden benadrukt dat het van waarde is de doelmatigheid van samenwerking tussen Eurojust, OLAF en de lidstaten te verbeteren. Hoewel de Commissie in haar effectbeoordeling stelt dat de lidstaten inadequate maatregelen nemen tegen EU-fraude, is dit argument onvoldoende onderbouwd. De Commissie heeft evenmin aangetoond dat de lidstaten fraude die raakt aan de financiële belangen van de EU minder serieus nemen dan fraude die een andere persoon, lichaam of orgaan raakt.

Aanbeveling van de gezamenlijke commissie

De gezamenlijke commissie heeft dit verslag op 16 oktober 2013 goedgekeurd overeenkomstig artikel 105 van het reglement van orde van de Kamer van volksvertegenwoordigers, en artikel 101 van het reglement van orde van de Senaat.

Overeenkomstig artikel 105, lid 3, letter b) van het reglement van orde van de Kamer van volksvertegenwoordigers en artikel 101, lid 3, letter b) van het reglement van orde van de Senaat, beveelt de gezamenlijke commissie de Kamer van volksvertegenwoordigers en de Senaat aan het in paragraaf 5 uiteengezette gemotiveerd advies goed te keuren.